

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
26 juliu st. v.
7 aug. st. n.

Ese în fiecare duminică.
Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 30.

ANUL XXIII.
1887.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

BUCHETIERA.

Omnia vanitas

(La o cochetă)

Stău nopților senine, ce din valurile mărei
 Resărind lacrimătoare în amurgul cald al sărei,
 Mai frumósă și mai dulce nici odată n'a lucit,
 Decât ochiul teu cel negru pe-un neant nemărginit!
 Nici odată crin séu roză, flóre gingașă sub sóre,
 Fluturaș orb la lumină și pestriț pe aripióre,
 Vânt molatec, ziori séu șopta riurilor de argint,
 Luna sarbedă și'n focu-i stele care cad, fugind...
 Picături de diamante, roua, lacrimi de-auroră,
 Palpitațiile scumpe unui traiu ceresc, de-o oră...
 Tot ce póte face'n lume ca să uiți că ești de lut,
 Tot e concentrat în pieptu-ți, tot e'n ochiul teu plăcut!
 Tu ai grațiile tóte, ești perfecția umană!
 Poți robi și smulge tainic ori-ce inimă vădană;
 Dar un lucru îți lipsește; tu nu știi, tu nu gândești,
 Că aceste daruri tóte le usuci, le prăpădești...
 Se duc tóte, se transformă, vremea fuge, vremea fură,
 Și din ánger, devii dragă, monstru și caricatură;
 Négra, cruda bêtránefă, sbârcituri și tusă gravă.
 Un motan drept consolare și mêtani lungi, zăbavă!..
 Voi, femeilor frumóse! cu ochi dulci, divinisate,
 Êtă ce v'astéptă... Cósă, unei vremi neindurate,
 Tot sub țernă ve aruncă și de *viermi* veți fi tot róse.
 De aveți virtuți, pécate, june, slute séu frumóse!..

Petru V. Grigoriu.

Așă a fost să fie.

— Novelă. —

I.

După prând me duc la Dârdești!
 — Auđi colea picíul! esclamá tată-meu
 privind cu o zimbire de satisfacțiune la mine,
 care imi bálăcániam picíorele sub mésză și cu un aer
 provocător me uitam când la densusul când la mumă mea.
 Acésta conversațiune se petrecea în decursul
 prândului.
 — Me lăsați? reluai eu fără a reflectá la escla-
 mațiunea tătucului.
 — Dar șcii drumul? întrebá mumă-mea glumind.
 — Cum să nu-l șciu! ripostai cu un aplomb de
 seriozitate ce numai un copil de vârsta mea — eram
 de șapte ani — póte consacrá unei atari cestiuni.
 — Și deu nu ți-ar fi frică să te prindă vr'un
 țigan? observá mumă-mea din nou.
 — Nu, făcui eu cu un aer de neintrecută vi-
 tejie.

Țineam una că me voi duce la moșia noastră
 Dârdești, pe când părinții mei luând lucrul în glumă,
 trecură peste acésta cestiune la ordinea diley.

După mésză tată-meu plecá să-și vedă de trebile
 dsale, ér mumă-mea să puse pe canapea.

Nu-i plăcea să stea fără trébă, dar astăđi din
 întemplerare nu mai avea nimica de regulat prin casă,
 fiind tóte în bună ordine.

— Lache! imi díse ea, decă te-aș trimite la
 librărie să-mi aduci o carte de cetít, ai puté să-mi
 faci ispravă?

— Da, mamă dragă, respunsei eu plin de bu-
 curie și de mândrie.

— Du-te dară și adă-mi cartea ce ți-oi însemná
 pe acest rêvaș.

Plecai și peste puțin me întorsei aducénd mamei
 lectura dorită.

Dénsa luá cartea și începú să citéscă cu lă-
 comie.

— Acum me pot duce? întrebai eu.

Mumă-mea dete din cap. M'auđise vorbind, dar
 fiind cu atențiunea la lectură, nu luase în sémă că
 o întrebasesm decă-mi pot execută intențiunea mea de
 a merge la Dârdești.

Eu inse imi esplicai gestul ei în sens afirmativ
 și o luai la picior.

Erá o ți căldurosă de mai. Cerul se arată
 senin spre apus, unde stetea sórele, dar începuse a
 se inorá cătră resărit.

Cu mintea mea de copil nu puteam șci, că acei
 nori pe care-i vedeam de-a stânga mea prevestiau
 un viilor apropiat. Simțiam lumina sórelui și cre-
 deam că va remăné timp frumos cât lumea.

Până să es din oraș imi trebui ca vr'o jumé-
 tate de oră.

Din fericire nu cunoșceam poteca pedestrașilor
 care ducea mai de-a dreptul la Dârdești, deci o luai
 înainte pe șoséua cea mare.

De-odată sórele se ascunse. Un nor gros îl
 acoperise. Nápraznica posomorire a cerului imi luá
 făr de veste tótă buna voie și-mi șterse curagiul.

Eșisem din oraș și de óre-ce cotisem drumul.
 nu mai vedeam casele și turlele sale, pe când din
 contra mi se arată în depártare turnul bisericeței de-
 la Dârdești.

Astfel mi se părea că ținta excursiunii mele
 este mai aprópe decât orașul de unde veniam. Nu
 me întorsei deci, cu tótă frica ce începuse a-mi cu-
 prinde inima care se făcuse, cum díce Românul, ca
 „un purece.“

Mergeam înainte, căci nu șcieam că până la
 moșie imi trebuia cel puțin un cés, pe când în cinci-
 spredece multe douedeci de minute aș fi putut fi ér'
 acasă.

Cerul se întunecase cu totul și un vânt, care-
 mi spulberá praful șoselei în ochi și în gură de dabiá
 mai puteam vedé și resullá, me făcú să stau pe loc
 și cu peptul sbococit să caut impregiur.

În acest moment un tráznet fioros despica cor-
 tina cenușie a cerului și tot odată o bubuitură straș-
 nică de tunet me îngrozí așă de tare, încát picai la
 pámént și începui să plâng amarnic.

Nu șciu cât voi fi stat așă, dar imi aduc aminte
 că mi s'a părut, ca și când aș fi fost mort și că un
 strigăt nápraznic me trezi din amorțela grózei.

— Hiss cia, boulean!

Trecea un car cu boi în care ședea un om.
 Boul din drépta vedéndu-me în calea sa, se dase de
 lături, ér stápánu-seu îl admonestase să-și ție calea
 dréptă.

Tot odată se uitase să vedă ce lucru pricinuisé
 șovăirea vitei sale, étă cum me vedú.

— Ho! strigá la asta nenea Stoica, căci așá-l
 chiamá pe omul cu boii, și sări de pe oiștea carului
 unde ședuse.

— Ce faci acoloa coconașule, de unde vii ori
 unde te duci? me întrebá el.

— La Dârdești, respunsei eu ștergéndu-mi la-
 crimile din ochi.

— Hai la mine în car coconașule, te duc eu.
 Êtă vine o furtună ne mai pomenită.

Și cu aste me ridicá de jos și me puse în ca-
 rul seu.

Eu eram bun bucuřos că me vedeam adăpostit
 intru câteva și pus sub ocrotirea unui om, deci fireșce
 nu me opusei pornirii nenei Stoica, ci me pitulii
 intr'un colț al carului.

Badea Stoica me mai acoperi binișor cu o sa-

rică, apoi punându-se ăra pe oiștea carului strigă cât putu: »hiss bouleni!»

Vitele se puseră în mișcare. În acelaș moment o puternică isbitură de vânt veni să lovească carul așa de tare, încât părea că sta să se restorne. De frică imi trăsese sarica peste ochi, ca să nu mai văd nimic.

Acum se porni o plóie de pare că versă cu do-nițe. Sarica me feri de umeđelă, eu inse totuș nu me simțiam bine, firește, și credeam sosită ziua de apoi.

Nu se mai auđia decât grozavul durăit al in-tricoșatelor tunete și ploșcăitul valurilor de apă ce cădeau neconținut din cer.

Credeam că nu voi mai scăpă de viu și mi se părea că sânt pe drum cel puțin de o săptămână de zile, așa mi se lungia vremea.

Dar încetul cu încetul plóia se mai potoli, tu-netele se mai răriră și din când în când începui a auđi câte un: »hiss» séu un »cia» din gura badei Stoica, ceea ce-mi părea o armonie mai dulce decât au putut fi cântecele prę lăudaților serafimi și cheruvimi.

Indrăznii a scóte capul de sub sarică.

Cerul începuse a se lumina ici colea și tocmăi în clipela în care avusem curagiul a aruncă o privire impregiurul meu, sórele trimise o rađă zimbitorę în partea locului unde ne aflam.

Tocmăi sosisem la intrarea comunei Dărdeșci. Spre drepta se vedeau clădirile boereșci, eră moșia noastră.

O recunoscui.

— Nene, nu opreșci, ca să me dau jos, vreu să merg la moșie, me adresai cătră badea Stoica.

— Nu, coconașule, am să te duc la mine acasă, er d'acolo vom veni amândoi la curte. Singur nu te pot lăsa.

O trășură trecu pe dinaintea noastră și coti de-a dreptul spre curte.

Vizitiul imi aruncă în trecăt o privire pătrun-đetóre. Mi se făcu ca și când ar fi vizitiul nostru.

Stoica avuse o pornire de spaimă la vederea ăisei trășuri.

— Nu-ți-e frig? me întrebă el încercându-se a me invêli din nou cu sarica sa.

— Nu, nu, țipai eu depărtând acel vestmânt grosolan dela mine.

— Hiss, cia, strigă Stoica dând cu biciul în boi, ba impungându-i chiar cu coderiștea, așa încât bietele vite impotriva obiceiului lor o luară la fugă și cotind spre drepta, ne duseră pe un drum glodoros în sus. Acest drum dedea pe »costiță», unde ședea badea Stoica.

Pe costiță nu erau decât vr'o cincisese cășcióre în partea cea dreptă, apoi urmă o văgăună ripoșă ce ducea în munte, er în stânga eră o grădină cu pomi ca vai de ei.

A doua casă de pe costiță eră a badei Stoica.

Cum intrarăm în curte, étă pe nevastă-sa aler-gând la el și întrebându-l:

— Găsit-ai?

— Nu, bani n'am găsit, dar totuș nu viu cu mânila góle, replică Stoica desjugând boii și dându-le drumul să intre în grajd, care eră în dosul caselor.

— Numai banii ne-ar fi putut scăpă, strigă lelea Frusina cu glas tânguitor.

— Hai jos, coconașule, ăise Stoica cătră mine, ridicându-me din car.

Lelea Frusina nu me observase până acum. Vederea mea o surprinse afară din cale.

— Pare-mi-se că-i fiul boerului, esclamá dęnsa

alergând la mine, ca să me vedă mai bine. Unde l'ai găsit?

— În colea pe drum, respuse Stoica, dar hai să intrăm în casă, nu veđi ce somn i este băiatului?

Eu eram în adevăr atât de obosit, încât d'abia me mai țineam pe picioare, deci me vedui bun bu-curos pe o pătură cam prăfósă în cămara casei unde adormii peste puțin.

Casa lui Stoica eră mai mult o colibă. Consta din o tindă în care eră și o vatră de pământ ca vr'o douę palme dela podelă, care și ea eră de lut galben. Spre stânga cu ferestile spre uliță eră așa ăisa »casă», care eră podită cu scânduri, avea o vetră mai înaltă de olane, un pat cu pilote, o mėsă impestrițată, o ladă mare și giur impregiur cuiere încondeiate, cu fel de fel de vase atárnate în cue. Aici în casă eră bună rënduelă și curățenie, er în tindă și mai ales în camară te omoriă murdăria și mirosul cel greu de fum, care trebuia să esă în pod prin ferestile de acolo, căci coliba lui Stoica n'avea întocmirea de lucs ce se numeșce horn séu coș.

Acest fum avea acel miros greu și înțepător pe care-l produce focul sáracilor ațitat cu gâteje și nutrit cu tot felul de lemne verđi, putrede, námolite și cu murdării de prin curte și de prin casă.

Lelea Frusina tocmăi puse căldarea la foc, ca să gătescă mămăliguța, nenea Stoica inse, după ce me duse pe mine în cămară și după ce închisese ușa, o luă la o parte și i ăise:

— De va veni cineva dela curtea boerescă să întrebe de băiat, spune că nu șcii nimic de el, eu plec de grabă ca să nu me găsescă p' aici.

Și cu asta voi să esă.

— Stoică, nu plecă, strigă Frusina, nu me lăsa în astă nedumerire, spune-mi cum și ce, ca să șciu și eu ce este și cum să fac!

— D'apoi nu șcii tu fa, că decă mâne nu vom pune suta de florini, ovreul ne va luă boii.

— Ba șciu, sêraca de mine, șciu.

— Și nu ti-am spus că în zădar am căutat ađi bani în oraș.

— Mi-ai spus așa ăeu, dar totuș nu șciu încă...

— Copilul boerului, pe care Dumneđeu mi l'a pus în cale de l'am luat după drumuri și l'am ocrotit și l'am dus sdravên și sánătos aici, are să ne fie intru ajutor ca să scăpăm de urmărirea jidanului. Boerul me va respłati cu ori ce-i voi cere, dar mi-e frică să nu se amestece în tręba asta omul boerului, afurisitul de Toma, căci el mi-ar strică tot rostul. Să nu-l scoți din cămară pe coconaș, eu inse me duc oblu în oraș la boer ca să-i spui că i-am scăpat copilul din furtună și să-l poltesc să viie după el.

— Să umbli sánătos Stoică și să fii cu noroc, ăise Frusina în urma bárbatului seu care o luă pe văgăună în sus alegând cărarea cea mai scurtă spre oraș.

Durmisem cât durmisem pe pătura din cămară, dar de odată un ce neobicituit me trezi din somnul meu de oboselă.

Un guzgan mare sárind de pe poliță unde nu mai găsise nici slánina nici brânza, ba nici o fărime-tură de mălai, se apucase să-mi ródă urechia cea dreptă.

La acest simț, la acéstă vedere ingrozitóre începui să țip ca din gura șerpelui și étă că îndată se deschise ușa cămarei, er dinaintea mea stetea Toma ingrijitorul moșiei noastre și ăicea cătră Frusina:

— Veđi femeie blăstemată, că vizitiul boerului bine a zărit în carul omului teu pe coconașul nostru. Étă-l. Aveți să-mi dați sémă de fapta și de gándurile vóstre. Apoi me luă în brațe și me duse la curtea boerescă.

Mumă-mea trezindu-se la bubuitul tunetelor din lectura sa și observând lipsa mea, își aduse aminte de vorbele mele, pe care le luase în glumă și de care acum i eră frică să nu fi fost seriose.

Me căută pretutindeni unde aș fi putut fi. Convîngându-se că nu sînt în oraș se îngrozise și trimise după tată-meu, împărtășindu-i temerile sale.

Tată-meu ordonase a se pune îndată caii la trăsura și venise cu mumă-mea împreună la Dârdești unde sosiau tocmai în momentul în care treceam în carul cu boii lui Stoica pe dinaintea moșiei noastre.

— Ce bătaie bună ți-s'ar mai cuveni acum, țise tată-meu când me aduse vechilul.

— Nu el este de vină, interveni scumpa mea mamă, ș-a cerut voie dela mine ca să vie aici; cine știe la ce va fi bun și asta. Trebuie să țic așa, de ore-ce pare că Dumnezeu a făcut-o anume.

— Decă nu-i vinovat, observă tată-meu, n'am să-l pedepsesc. Dar de altă dată să nu-mi faci asemenea prostii, se adresă cătră mine, căci va fi vai și amar de tine. — Cât despre Stoica Chiul, adause el întorcându-se cătră vechilul Toma, il voi trage la răspundere. să-mi dea sémă ce gând pusesse cu Lache. Cu aste plecarăm.

N'am uitat de acésta întemplantare și nu voi uită de aș trăi încă o sută de ani, căci în adevăr, scumpa mea mamă avuse dreptate când țisese, că Dumnezeu m'ar fi indemnăt anume la acea excursiune, care fu de o însemnată influință asupra vieții mele, după cum se va vedé din urmarea acestei narațiuni.

II.

Ajungend acasă în oraș, când să ne dăm jos din trăsura, ce să veđi, nenea Stoica Chiul stetea lângă scară și părea gata a se adresă cu o rugare cătră tată-meu, dar când veđu că me scoboriră și pe mine din trăsura, se îngăbini și amuți.

— Ce vrei? se resti tată-meu cătră el, căci eră foarte reu dispus.

— Este nenea Stoica dela Dârdești, care m'a luat în car și m'a dus cu sine.

Veđui că mumă-mea la aceste cuvinte își scóse portmoneul și scormoni prin el.

Luă dintr'ensul un pumn de monete și se grăbi a le da Dârdeșcianului.

— Ce fel, i dai bani mișelului, strigă tată-meu, voiești să-l respălăști de fără-de-legea sa, de a cărei urmări numai credinciosul nostru Toma ne-a scăpat. Stai numai. Du-te George, țise cătră vizitiu, alergă fuga după un sergent de oraș, să mi-l ducă la poliție.

Stoica îngrozit o luă la picior, noi inse ne urcarăm sus.

Tată-meu boncâniă mereu, mumă-mea se încercă să-l domolăscă, eu inse me simțiam foarte reu și primii cu bucurie ca să fiu pus în pat.

Cu tóte astea nu am închis nici un ochiu în acea nópte, care mi se părea că este cel mai credincios chip al iadului, atât eră de întunecósă și de nesfêrșită.

Stoica tot într'o fugă ajunsese acasă.

Frusina-l întimpină cu ochii roșiți de lacrimi amare.

— Ce a fost? întrebă Stoica pe scurt.

(Va urmă)

Theochar Alexi.

Pe sub séră.

Pe sub séră în dăbravă, pe covor de érbă désă,
Stam și ascultam în tihnă, taina firei ne 'ntelésă;
Bórele saltau prin frunze și încet le clătina
Ș-adirea lor ușoră dorul parcă-mi alina.

Prări doué câte doué se'ntreceau în desmierdare,
Crângul pacinic, pe sub séră, resună d'a lor cântare;
Fluturașii în săruturi, pintre flori se legănu
Și 'n apus, luciri de sóre, peste mine lin plutiau.

Vai! de ce singuratatea p'aste locuri me spăiméntă
Și de ce, mai cu ardóre, doru 'n peptu-mi se avéntă.
Oh! de ce nu am puterea, dintre vréscuri, din lăstari,
Suflet, ce iubesc atáta, să te fac eu să resari?

Uite, simt că numa-aceia, aș puté a mea iubire
Să-ți destăinuesc în pace, să ți-o spun cu linișcirea,
Să-mi anin a mele brațe de-al teu gât și p'al teu pept,
Rezemată, fără tэмă, đorile să le aștept.

Pe sub séră, în dăbravă, de-ai veni, nu te-ai mai duce;
Căci aceia pe aripe, fericirea amor aduce
Ș-apoi de-ai veni ți-aș face mregi puternicii să te ții,
De-ar rămni Dumneđirea la un dor atât de viu!

Smara.

75,000 mii franci.

— Comedie vodevil într'un act, localisată —

(Incheiare)

Lucsăndrița. Ia din pricina hoțului ăla de Trandafir, ducă-s'ar pe apa Dâmboviței, că eu nu mai voi să-l ved câte đile oi trăi!

Haralamb. Bravosu Lucsăndrițo! ș-ai să faci fôrte bine, auđi acolo! să-ți incurci tu vieța cu un pécătos ca ăla! un precupeț de castraveți, care n'are decăt doué coșuri jerpelite și o aia, o cobiliță strimbă...

Lucsăndrița. Asta e cam așa.

Haralamb. Nu veđi tu că ești făcută pentru o altfel de pojtie! cu fețișóra ta, cu ochișorii tei, cu mânușitele tale, cu... totul în sfêrșit, tu poți să fii nevêsta unui negustor, chiar nevêsta unui luminărar.

Lucsăndrița. (Ridënd.) Ei! ia fugi! nu mai ride de mine, jupâne!

Haralamb. Să n'am parte de... ș-apoi nu șcii povestea aia cu împératul care a luat pe o lăptăresă?

Lucsăndrița. Așă e, jupâne, dar asta e depe vremea poveștilor; — acú fetele de séma mea dela spēlatu vaselor și a rufelor nu mai înaintéză. Gândiam și eu să iau pe Trandafir, să fiu la casa mea; când coló el umblă dupe altele! Đeu, jupâne, de necaz imi vine să me arunc cu capu în fântână.

Haralamb. Ce spui! tu, Lucsăndrițo să faci una ca asta! dar nu te gândești la vieța ta?

Lucsăndrița. Nu mai imi pasă de vieța.

Haralamb. La tinêreța ta!

Lucsăndrița. Nu-mi mai trebuie tinerețe.

Haralamb. La copilașii tei!

Lucsăndrița. Cum? copilașii mei?

Haralamb. Veđi bine, copilașii tei!

Lucsăndrița. Dar eu nu am nici un copil, jupâne. (Rușinósă.) Eu sînt fată mare.

Haralamb. Đeu! Ei! și ce are a face! Dar eu nu-ți vorbesc de asta, țic de copilașii ce-ți va da Dumneđeu de acú înainte.

Lucsăndrița. De acú înainte? cum de acú înainte?

Haralamb. Veđi bine, — sermanii de ei! ce-o să mai indure! ce-o să mai suferé! ce bătai o să mai mânance dela ticălosu de Trandafir.

Lucsăndrița. Dar jupâne...

Haralamb. Ascultă-me pe mine puicuțo; dă-l dracului pomană pe precupețu ăla, pentru fericirea copilașilor tei.

Lucsăndrița. Ia lasă jupâne, că dta glumești.

Haralamb. Ba, îți vorbește serios, draguță; închipuește-ți că ai să vezi pe sermanii tei prunci goi, desculți, fără să aibă o bucătică de pâine, cerșitorind pe ulite, bolnavi, gălbejiți și sluiți.

Lucsăndrița. Oh! Dămine sfinte! păzește-me!

Haralamb. Da, copila mea, Dumnezeu să te păzescă! Și-apoi chiar tu, cum ai să trăiești cu ticălosul ăla? ai să ajungi muritoare de fîome, fără o fustă pe tine... Vai de capul teu! Uite, numai me gîndesc și me apucă fiorul morții!

Lucsăndrița. Așa e jupâne, dar ce să me fac, păcatele mele?

Haralamb. (Surișînd.) Ce să te faci? să te invetș eu, puica neichi!

Lucsăndrița. Deu, spune jupâne!

Haralamb. Decă tu îți-ai mută gîndul dela păcătoșu ăla de Trandafir, și ai căută să-ți iei un bărbățel mai cum se cade... mai priceput, mai de omenie, de pildă un negustoraș vr'un băcan, de pildă vre un luminărar, fie chiar și mai de vîrstă cum ai dice, ca vecinu Debre de alături, or ca mine, atunci dragii tei copilași vor fi legănați numai în lăgane de mătase, guguliți, resgăiați, hrăniți numai cu cofeturi și plăcinte, plimbați în trăsuri pe doue rôte.

Lucsăndrița. Ce spui, jupâne!

Haralamb. Să me ia dracu, decă nu spui adeverat! și tu chiar, vei fi îmbrăcată ca cucănele de modă, cu rochia prinsă în clește, cu tunelii la spate! unde mai pui, apoi pălăriele cu marafeturi, mînuși de trei coți, livantai cu fel de fel de mezelicuri și căte și mai căte, încât are să se uite lumea după tine când vei trece pe stradă, ca la Iroși.

Lucsăndrița. Ții! jupâne! ce fericită am să fiu eu atunci! am să mănănc totă ziua și totă noaptea...

Haralamb. Vezi bine. (Aparte.) Hait! am pus mîna pe 75,000 de franci! (Tare.) Așa, dragă Lucsăndrițo, — tôte femeile or să crepe de necaz după tine.

Lucsăndrița. Cu atît mai bine, și eu am să-mi bat joc de ele!

Haralamb. (Aparte.) Merge trêba bine, bine de tot. (Tare.) Nici să te mai gîndești la nepricopsitu ăla de Trandafir, care fără indoelă că în minutu ăsta vinde zarzavat la fetele de prin mahalale.

Lucsăndrița. Să-l ia dracu, nici nu me mai gîndesc la el.

Haralamb. Și decă vrei un bărbățel cum se cade, colea copt, țunțurliu cum am dice, vezi bine, om, nu fleac, ce mai cați încă în colo: privește-me pe mine!

Lucsăndrița. Pe dta? Cum se pôte?

Haralamb. Ecă bine, tu me iei pe mine, eu te iau pe tine și ne insoțim amîndoi! Ce, nu cumva me crezi nevrednic de insurat! Slavă Domnului, am tot ce-mi trebuie: cu prăvăliora mea, căzănașul meu, feștilile mele, — și-apoi sînt alegător, — am fost gardist pînă mai de-unădi, ba încă ce? căprar, și decă nu se desființă garda... cine șcie unde eră să fiu acum.

Lucsăndrița. Ah! nu mai spune, că mor de bucurie, jupâne Haralamb!

Haralamb. Cum am dice, primești?

Lucsăndrița. Me mai întrebî decă primesc?

Haralamb. (Aparte.) Halal de tine Haralamb, ai pus mîna pe noroc! (Tare.) Decă primești, ai de grabă la secție!

Lucsăndrița. La secție? dar ce să facem acolo?

Haralamb. Să găsim pe Virtej ipistatu de clasa II-a, care mi-a făgăduit să ne facă fîia de zestre și după ce vom iscăli-o, tu care eși d'aici ca slugă, vei reintră ca stăpână deplină.

Lucsăndrița. Ah! imi vine leșin de bucurie!

Haralamb. Ține-te bine, dragă, nu leșină și ai să mergem la Virtej.

Lucsăndrița. Ah! nu mai pot, de fericire imi vine să te sărut... (Vrê să-l sărute)

Haralamb. Sărută, puiculită, sărută!

Lucsăndrița (Oprindu-se.) Ah! nu acum, după cununie!

Haralamb. Fie după voia ta, stéua vieții mele, lucéfêrul tineretii mele! Să mergem la Virtej.

Lucsăndrița. Să mergem, jupâne! (Es amîndoi de braț.)

Scena V.

Trandafir. (Intră prin drépta.)

Trandafir. (Trist.) Cine dracu m'a pus să me cert cu Lucsăndrița? na! (Dându-și în cap.) Căpățana asta hartăgașe me face în totdeuna să fac o mulțime de neghiobii. — Și-apoi se vede că m'a și blăstemat cineva, că de ađi dimineță umblu și n'am putut vinde nici un castravete măcar. — De! decă eram mai domol, o scoteam mai bine la capet, dar eu aș! m'am pus în proțap cu ea. — Dar unde să fie? (Căutând-o, strigă încet.) Lucsăndro, draguță, unde ești? (În dreptul nșei.) Vîno puică încó, nu te mai ascunde, ertă-me că am greșit, așa sînt eu păcătoș de felu meu. (Deschide încet ușa.) De, fire-ai a dracului! nu te mai ascunde! Ecă! dar nu e în odaie! — nu cumva ș-o fi schimbat stăpănu în necazul meu? (Se duce la ferestă și o vede venind.) Ah! éto, vine cu hursuđul ei de stăpănu. Unde dracu să me ascund, că decă m'o vedé acilea, nu scap de păruelă. (Intră i odaia de alături.)

Scena VI.

Acelaș, Haralamb și Lucsăndrița.

Haralamb. (Intră la braț cu Lucsandra, îngămfat.) În sfêșit fîia s'a iscălit, martorii ș-au pus cu toții degetul! a mai remis unu să-și șie degetul în urm. — Intră dar fără sfială în casa dtale, cocónă Lucsăndrițo!

Lucsăndrița. Fie, că furios mai eră dl Virtej.

Haralamb. Ca un virtej, puicuță! Așa sînt toți nespelații ăștia când sînt în slujbă... dar apoi... Ei acum, dragă copilă, șeđi și ascultă: am să-ți fac o întrebare.

Lucsăndrița. Cum poștești...

Haralamb. Spune, draguță, unde ai pus tu biletu de lotărie? đî de grabă suflețele, spune.

Lucsăndrița. Care bilet? — ce bilet?

Haralamb. Biletu... dela lotăria Ateneului.

Lucsăndrița. Ah! aia care se căștigă bani.

Haralamb. Da, da, aia... nu-ți aduci tu aminte, (se uită la o hărtie, ce o scóte din buzunar,) de nr. 481,431... care mi-ai spus că l'ai visat într'o n_ópte și pe care l'am insemnat pe peticu ăsta de hărtie.

Lucsăndrița. Aha!... imi aduc aminte!

Haralamb. Va să dice, tu uitaseși de densus!

Lucsăndrița. Se'nțelege...

Haralamb. Dar nu îți-am dat eu doue băncute ca să cumperi biletul?

Lucsăndrița. Că bine đici, — pînă când mi le-ai dat și p'alea...

Haralamb. Așa, auđi vorba?! dar eu îți-aș fi dat cât mi-ai fi cerut! Dar în sfêșit, spune ce ai făcut biletul? mi-ai spus că l'ai cumpêrat.

Lucsăndrița. Da! așa îți-am spus.

Haralamb. Ei! atunci adu biletu!

Lucsăndrița. (Riđînd.) Biletu? Ha, ha, ha, dar șcii una? când me duceam în têrg să-l cumpêr, am întălnit un ovreu cu mărunțușuri, și am luat pe bancuțele alea niște mărgelile fôrte frum_óse... Uite că și acum le țiu la găt... așa e că-s frum_óse?

Haralamb. M'am topit! (Cade pe un scaun.) Am ramas calic!

Lucsăndrița. Ce. pôte nu fac doue băncute? am dat prè mult pe ele?

Haralamb. Prè mult? — me mai intrébă, dar bine, nedericit-o, le-ai plătit cu 75.000 de franci!!! Sfinte Haralambie, purtătorul de mörte, m'ai calicit cu totul!

Lucsăndrița. (Aparte.) Öre nu cumve l'a apucat ducă-se pe pustii!

Haralamb. Și când me gândesc că am intrat in forme să me insor cu dobitoăca asta!

Trandafir. (Aparte.) Ce e? să se însöre cu ea?

Lucsăndrița. Dar eu nu înțeleg nimic! ce te-a găsit, jupăne? (Vedënd pe Trandafir.) Ah! Trandafire, tu ești aici?

Trandafir. (Viind in scenă.) Dar ce vorbeșce dlui de insurătöre?

Haralamb. (Ridicând capul.) Ce cauți aici, mē hoțule?

Trandafir. Aș vré să allu...

Haralamb. Aa! vrei să affi... atunci affă, că m'am hotărit să me insor cu prösta asta, — și nici n'am apucat să pui pilestriele pe cap și mi-a și jucat o festă!

Trandafir. Cum se pôte! ai fi vrut tu să iei de bărbat pe scorpia asta?

Lucsăndrița. Numai pentru fericirea copilașilor noștri!

Trandafir. Cari copilași?

Lucsăndrița. Cari o să-i avem de acum inainte!

Haralamb. Fiți blăstëmați!... Me duc să me arunc in Dămbovița, că alt nu mi-a mai ramas de făcut.

Trandafir. Du-te! deu du-te!

Haralamb. Și când me gândesc că blăstëmatul cel de Virtej, — dracu l'a mai scos inainte-mi, — ar puté strică totul încă, de-ar voi... dar de-o fi inaintat hărtiele...

Lucsăndrița. (Plângënd.) Hi! hi! dta ai voit-o singur... pentru fericirea copilașilor noștri...

Haralamb. Să te ia naiba și pe tine și pe trântorii tei...

Trandafir. Nu te rățoi ghinjule, că te despice in doue... (Il apucă de gât.)

Haralamb. Șăriți! ömeni bun! me ucide! hoțul!

Scena VII.

Cei dinainte, Virtej.

Virtej. (Aparënd.) Present!... Unde e hoțul?

Haralamb. Ah! Ddeu te-a adus, dle ipistat!

Virtej. In numele legii, te conjur să me numeșci: Subcomisar clasa a II-a.

Haralamb. Ah! bine că ai vinit, scapă-me, scapă-me de blătëmatu ästa!

Virtej. Te scap, te scap. Dar nu șcii ce poznä am pätit și eu?

Haralamb. Ce?

Virtej. Istoria cu contractul...

Haralamb. Ah! da... contractul.

Virtej. S'a dus.

Haralamb. Ei! cum? la tribunal?

Virtej. Așă! la dracu! in loc să torn nisip pe el, am turnat călimarul de cernelă, și astfel s'a dus dracului și cöla de 5 lei, și martorii cu dta cu tot.

Haralamb. Ce spui!

Virtej. Chiar așă! și pentru asta am venit să te poltesc, să binevoeșci... a-mi da o altă cölă de timbru de 5 lei...

Haralamb. Ce? altă cölă?... — Ai rupt föia!

O! ce noroc pe mine! — Nu mai e föe... nu mai sânt legat! — sânt slobod!...

Virtej. Ce șcii? ce?

Haralamb. Öie, că tu neprețuitule Virtej, de clasa II-a. mi-ai făcut fericirea intr'o clipă! m'ai deslăcut de tönța asta, cu care eram să me insor...

Virtej. D'apoi cetățene, — nu erai mai odiniöră așă de aprins pentru Lucsăndrița dtaie?

Haralamb. Ce aprins? dä-o'ncolo! și mai bine să șcii scumpul meu dle subcomisar de clasa II-a.

Virtej. In sfërșit... laudă domnului, că mi-a dis odată și pe titlu!

Haralamb. Așă să șcii, — că dau pe Lucsandra la... ori lui Trandafir preceupețului; însöre-se ei, cunune-se ei, facă ce le-o polti gustul, ér noi vom bé câte un ciocănaș in colț la nea Stancu, in sănătatea contractului ce l'ai rupt...

Virtej. Dar vorba cu curcanu, cum remâne?

Haralamb. Da nu ți l'am dat in numerătöre...

Virtej. Aia erä găinä, nea Haralamb, — curcanul a ramas intreg...

Haralamb.

Dup'e spaimă, spaimă mare,
Am scäpat c'obraz curat,
Ah! dar totuș reu imi pare
Căcel lot n'am căștigat!

Șeptedeci și cinci mii lei
Nu e sumă de glumit,
Tot ce-mi trecea 'n gând cu ei
Repede-aș fi dobândit...

Virtej.

Munca ädi nu-i la cătare
Toți alerg dupä noroc,
Și cu visuri, cu sperare
Se trezesc... subț oboroc!

Haralamb.

Așă se'ntëmplă și mie,
Și reu, deu, eram s'ö pat.
Căci speränd in loterie
Dracu 'n cap mi-am fost luat.

Toți:

Munca ädi nu-i la cătare., etc.

Fine.

N. A. Bogdan.

Spiritismul in Englitera.

Un om de litere, care se bucură de o mare reputațiune in Englitera, dl Frédéric Myers, a publicat de curënd, in Nineteenth Century, un studiu förte curios asupra spiritismului. Dl Myers dä, impreună cu numele și cu adresele, o serie de povestire ce i s'au făcut de niște persöne cari cred că au avut comunicări cu lumea cealaltă. Estragem din acest studiu povestirea unei dömne Bronghton, fiica colonelului Blanchney.

Acësta dömna se găsiä la Edinburg cu soțul ei in 1844. In mijlocul noptii dënşa s'a deșteptat și a spus soțului ei că o nenorocire ingrozitöre s'a întâmplat in Francia. Dënsul i-a spus că a trebuit să vi-seze acësta, dar ea nu voiä să audä nimic in acësta privință și a insistat pentru ai povesti ceea ce veduse.

Dênsa vëduse o trăsură sfărămată, o mulțime de lume în giurul ei și apoi corpul unui tîner întins pe pat. De-odată, cineva care se plecaseră pe pat, se ridică și dënsa recunoscu pe ducele de Orleans. Treptat, camera se umplea și ea cunoscu figurele regelui și a reginei. Mai eră cineva a cărui figură nu putea s'o vëdă, căci eră cu spatele întors spre dënsa și ținea de mână pe principe, avënd în cealaltă mână un cësornic. Eră negreșit un medic.

Apoi dómna Bronghton nu mai vëdù nimic. A doua ãi diminëta, ea scrisese tóte aceste într'un diar. Peste doue zile, acëstă dómna citi în »The Times« că ducele de Orleans fusese omorit. Câtva timp mai târziu, dënsa s'a dus la Paris și a recunoscut singură locul accidintei. Ce e mai mult, doctorul care se plecase pe patul principelui eră un vechiu prieten. Dënsul spusese dómnei Bronghton, că se gândise mult la dënsa și la familia ei, pe când se găsia lângă patul ducelui de Orleans, de vreme ce eră o asemănare extraordinară între mai mulți membri ai familiei regale și familia ei, asemănare care pricinuisese, de mai multe ori, incurcături fôrte hazlii.

Ciudat, dar nedovedit.

F.

Fumul de tutun.

Doctorul Zulinski publică într'un diar medical din Varșovia rezultatul unei lungi serii de sperințe făcute de el, atât asupra omului cât și asupra animalelor, pentru a verifică efectele fiziologice ale fumului de tutun. Dënsul constată mai întëiu, că acest fum este o otravă energetică, chiar în doze slabe. Pentru om, acësta otravă este puțin vătămătoare, când nu e inhalată cu mare imbelșugare, dar ar putë deveni asttel în cazul când fumătorul ar luă obiceiul *d'a înghiti fumul*, după cum se ãice în deobște. Doctorul Zulinski s'a asigurat că acest caracter tocsic nu e datorit în mod esclusiv nicotinei. Fumul de tutun, curățit de nicotina pe care o cuprinde, nu remăne mai puțin o otravă, de și într'un grad mai mic. Dënsul cuprinde un alt principiu tocsic, *colidină* (un alcaloid) și afară de acësta oxid de carbon și acid hydrocyanic.

Efectele produse prin abuzul tutunului depind de altminteri fôrte mult de natura acestui și de modul d'a-l arde. Fumătorul de țigări absorbhe mai multă otravă decăt fumătorul de țigarete, acesta mai mult decăt cel ce fumëză din pipă: în fine, fumătorul care se serveșce de o narghilea s'eu de orice alt aparat care face să trecă fumul prin apă, reduce efectele vătămătoare la minimum.

În genere, tutunurile puțin colorate sînt cele mai slabe. Dar acest caracter este adese-ori înșelător, fiindcă un mare numer de tutunuri sînt albite în mod artificial pentru a satisface gustul maiorității fumătorilor, și albite cu ajutorul unor aginți chimici cari nu sînt în totdeuna fără pericol.

Mai multe tutunuri c'un aspect palid și puțin vătămător presintă gravul neajuns d'a produce un fum ardetor, din cauza putericeii proporțiunii de fibre lignoșe pe cari le cuprind.

Tutunurile de acest fel pricinuișce adeseori inflamațiuni ale limbei, din cauza temperaturii lor urcate și naturei iritante ale fumului. Trebuie deci să fie evitate, mai cu sémă de fumătorii în vërstă cari sînt mai espuși cancerului limbei s'eu a buzelor.

Tutunurile negre sînt și ele adese-ori vătămătoare; dar sînt cele mai puțin periculoșe.

F.

Doine din popor.

De pe Olt.

Post-am licior nu prë fôrte
Ș-am iubit fetele tóte,
Câte fete 'n brațe-am strins,
După mine tóte au plâns;
De te-oi stringe și pe tine
Și tu-i plânge după mine.
Și decă te-oi sărută,
De mine nu te-i lasă.

Lelișoră de pe plau,
Spune-mi, gura cui o dai,
Dă-mi-o mie 'n datorie,
Până la sântă Marie.

Dorule, bucată-amară,
Eși dela inimă atară;
Dorule, bucată rea,
Eși dela inima mea.

Iubeșce-me tu copilă,
Până te rog și-ți fac silă,
Că decă m'oi mânia,
Mi-i iubi și n'oi mai vrë,
Ba ãic ãeu și me jur reu,
Când vei vrë tu, n'oi mai vrë eu.

Săracele fetele,
Gura dulce place-le,
De le-ai da cu lingura
Și tot nu le-ai sătură.

Numai dor de n'ar mai fi,
Eu aș mai pôte trăi,
Dar dorul dela mândra
M'ajunge totdeuna,
Totdeuna până 'n prânș,
De dorul mândrei m'aprinș.

Mândră mândrulëna mea,
Harnică maic'ai avut,
De frumoșă te-a făcut,
Cu ochi negri de ochit,
Cu gură de 'nceluit,
Cu ochi negri de înșelat,
Cu gură de sărutat.

Săraci ochi nevinovați,
Oltul cu lacrimi versați,
O! mai bine-aș fi perit,
Când cu tin' m'am întëlnit
Și voi ochi sînteți de vină,
C'ați iubit fată străină,
Nu sînteți cu direptate,
C'a-ți iubit un dor departe.

Ioan Căndea.

Cugetări.

Politeta fără bunătațe este ca bunda fără blană:
ea nu încalðeșce.

Fii bun, ca să poți fi amabil.

Spiritul isolat este ca un amnar fără cremene:
trebuie frecări între spirite pentru ca sa schinteeze.

C. D. S.

Dșóra Elena Florian.

— Studiile sale musicale. —

In colónele acestei foi s'a vorbit mai de multe ori despre dșóra Elena Florian, constatându-se succesele sale frumoase pe terenul artei musicale, admirându-se talentul seu escelent și prorocindu-i-se un viitor frumos.

Scritóorul acestor șire, un amic al familiei Florian, care cunoșce cu deamănuntul tóte străduințele dșórei in arta ce-a început să cultiveze, crede a face o plăcere cetitórelor acestei foi, comunicând aici câteva date relative la studiile sale musicale ce a făcut pân' acuma :

Dșóra Elena Florian, este fiica dlui Ioan Florian, president al tribunalului din S. Odorheiu. Dênsa a terminat încă in 1885 tóte clasele din institutul domnișórelor engleze din Budapesta. Încă acolo a atras atențiunea cunoscătorilor de musică; in deosebi Liszt și Haynald tare s'au interesat de dênsa: ba Liszt însuș a dispus ca cine să-i fie profesorul.

Așá in anul 1884 și 1885 Liszt i-a ordonat de profesor pe Juhász, cu care apoi juna elevă a făcut progrese mari. Resultatul studiilor sale s'a constatat in esamenele și unele concerte de atunci, despre cari tóte diarele din Budapesta a scris cu cea mai innaltă laudă și despre cari și foia nóstră de salon »Familia« încă a informat publicul totdeuna.

Cu finele anului școlar 1885, dșóra Elena Florian erá să intrerumpă studiarea in arta musicală de pian, de óráce ca diletantă șcicia destul. Dar atunci, după o producțiune, Liszt, Haynald și ministrul Trefort, au legat tare de suflet părintelui dșórei, s'o ducă éráș la Budapesta, spre a continuá studiile in musică. Ba ministrul Pauler a oferit dlui Florian că-l va numi la tabla regescă din Budapesta, numai ca astfel să pótă mai ușor lăsá fiica sa la studii. Dl Florian inse n'a putut primi ofertul ce i s'a făcut.

Cu tóte acestea dsa ș-a lăsát fiica și 'n anul viitor in Budapesta și tot in institutul domnișórelor engleze. Acum erá intrebarea, ca unde să-și urmeze dênsa studiile: in Conservatoriu ori in Academia musicală? Trefort voiá in Academie, profesorul Huber in Conservatoriu, părintele seu a dat-o in Conservatoriu.

Acolo dênsa a studiat doi ani de zile. In acest interval, diarele au raportat mai de multe ori despre rezultatele escelente ale producțiunilor sale. In deosebi la 28 febr. an. c. dênsa a debutat intr'un concert public in reduta din Budapesta, cu un rezultat strălucit; douespredece diare maghiare și germane i-au laudat talentul admirabil și tehnica-i escelentă, după cum s'a putut vedé și din raportul ce s'a publicat atunci in colónele acestei foi.

Tot atunci artiștii din Budapesta, in butul virtuosului in pian Bülow, care pe atunci dedese concerte in Budapesta, deterá dșórei Florian o bucată, ce a esecutat-o Bülow in concert, invitându-o s'o invețe și dênsa. Dșóra Florian, după opt zile, a jucat-o in un cerc privat, unde au fost față numai artiști, profesori de musică, dar și Haynald: și cu toții au constatat că dșóra Florian a esecutat bucată mai bine, mai precis și mai plăcut urechei ca Bülow. Și atunci acésta conferință a declarat-o artistă.

Direcțiunea Conservatoriului, încântată de rezultatele aceste, la inceputul lui martie a. c. a ho-

tărit să mai dea un concert in aprilie și pentru dșóra Elena Florian a ales o bucată dintre cele mai grele, care in public nu pré cuteză a le jucá nimeni. Intrebată fiind tinera nóstră pianistă, decă o va puté invěta in șese sêptemâni, a respuns: »Ba. Dar in șese zile o voi jucá de rost.«

Toți au declarat, că asta este cu neputință. Dar dșóra Florian a dis, că mai bine móre, decát să rămână de minciună și așá primi bucată.

A treia și inșciință direcțiunea, că este gata și să convóce juriul, ca după prând, la 19 martie an. c., să o asculte in sala Conservatoriului.

Așá s'a și întêmplat. Dênsa a jucat bucată de doue ori de rost, inaintea juriului, obținênd rara admiratiune a tuturor.

In sală inse a fost frig, căci și pe stradă erá zăpadă, ger etc. și astfel dșóra Elena, care in ziua aceea jucase opt ore la pian, precum și profesorul dênssei Székely Imre, s'au recit, amêndoi au căpêtat aprindere de plămâni, ba Elena și o altă aprindere, încât medicii au și condamnat-o la mórte, inse dênsa cu mare greu a scăpat, dar bietul Székely nu a putut invinge, fiind de etate și așá dênsul a și murit.

Dșóra Elena Florian inse a fost atât de sdrobită de acésta bôlá, avută acum a doua órá, cât doue luni n'a putut umblá pe picioare, de și mamă-sa dna Anastasia Florian a stat tot lângă ea.

Fiind că inse dênsa acum terminá cursul dela Conservatoriu și avea să pună esamenul din urmă, așá din 2 junie i s'a dat voie să jóce câte doue ore pe di la pian: astfel apoi la 18 junie a făcut și ea esamenul din urmă și a căpêtat absolutoriu respective diplomă fórté frumoasă, unde se dice că Conservatoriul din Budapesta încă n'a avut astfel de elevă. (Acesta e esamenul despre care s'a vorbit in nr. trecut al foi nóstre. Red.)

Tinera artistă acumă se află la băile dela Tușnad, spre a petrece la ordonanță medicală 4—5 sêptemâni între brați, ca să se întărească. De nu intreviniá bôla ei, erá să petreacă tótă vera la Sinaia.

Continuá-va dênsa pianul? nu șefu. Părinții sei vor consultá in asta privință și pe fruntașii națiunii nóstre cu ocasiunea adunării din Sibiu a Asociațiunii transilvane.

Haynald a dis, să mérégă pe un an la Viena, pe alt an la Paris, apoi Liszt a renviat din sinul Ardealului.

Ministrul Trefort i-a promis un stipendiu pentru străinătate, fără să-l fi cerut.

Mai observ, că artista nóstră e încă numai de șesespredece ani.

Amicul.

Stina-de-vale.

T-am promis, dle redactor, că decă voi isbiti s'ajung la Stina-de-vale, îți voi scrie o schiță despre acest loc de cură climatică, singurul ce avem noi in Biharia. Êtă me tin de vorba. Ceteșce cele ce urméză și decă ești de părerea, că șirele aceste intereseză pe cineva, dă-le un locușor in salonul foi dtale.

Stina-de-vale este un cuib ascuns in munții din giurul Beinșului. Din Orade până la Beinș comunicațiunea acuma se face pe calea ferată, care s'a deschis in luna trecută. Din Beinș pân' aicea inse trebuie să vii cu trăsura; până la comuna Budurésa calea te ține cam o órá și jumătate, de-acolo incepi a urcă la deal pe un drum serpentin ce-l face comitatul de mai mulți ani, la care inse mai trebuie să se lucreze mult, până ce va fi gata.

Calea e obositore, dar din cele mai frumoase; tablouri romantice ți-se deschid la tot momentul, isvóre cristaline îți ofer nectarul lor recoritor și umbra de păduri îți acoper cerul și vederea sórelui.

Dar de odată, pela stîna lui Ardeal, panorama ți-se deschide; veđi tot giurul, tot ținutul Beinșului. O vale pré romatică este această, in mijlocul căreia fuge clocotind Crișul-negru, care isvoreșce din sus de Băița dintr'un loc admirabil; valea e incununată cu dealuri și munți, in fruntea căroro Bihorul domneșce ca un suveran. Vêrful cel mai inalt, Cucurbeta, mai totdeuna e in nori; in timp senin, când rađele sórelui se resfrâng pe néua ei eternă, ofere vederea cea mai pitorescă.

Valea preșarată cu sate, printre cari Beinșul domneșce cu maiestate, përaiele multe, pădurile dese; mai in stînga Vașcoul, cu mulțimea de sate, tóte româneșci, te fac să stai locului și să admiri această vedere fermecătoare.

Dar nu poți să stai mult, soții de călătorie te invită la »Mesa lui Mihai.« Sub un stejar secular o mesă, incungiurată cu canapea de pașițe verde te opreșce să odihneșci nițel. Acest loc se numeșce »Mesa lui Mihaiu.« pentru că episcopul Mihai Pavel, in anii pe când la Stîna-de-vale abia clădise o căsulié, de câte ori se ducea acolo, totdeuna se odihniá la stejarul acesta, care e cam la jumătate de cale până la Stîna-de-vale.

Scótem merindea, ne aședăm pe érba móle și ne punem la mîncate și beute, cât ne vine să nici nu ne mai mișcăm de-acolo. Aerul escelent, apa minunată și privelișcea admirabilă te 'ncântă de-o potrivă și te cuprinde un farmec ce nu se póte descrie.

Dar in sfêrșit trebuie să plecăm. Căii odihniți inaintéză și ei mai ușor pe calea in adevêr fôrte grea, căci ploile și isvórele multe o strică mult. Ne urcăm și tot ne urcăm, tot pe cósia dealului, pe când in drepta noastră prepastia devine tot mai inspăimântătoare: nici nu-i vedem fundul, ni-l ascund vêrfurile fagilor, dar auzim përiul cum se isbeșce jos din stîncă 'n stîncă clocotind.

Și étă zărím primii brađi. Un sentiment invselitor ne cuprinde. Sîntem la munte. Nu peste mult urcăm Boița, la innălțime de 1352 metri. Vedere grandiosă. In tóte părțile munți. Giur impregiur brađi. Ne oprim, rupem o crenguță, o mirosim, apoi o punem la pëlërie. Așá se cade la codru.

Intr' aceste la stînga zărím o afunđime, o vale minunată, o căldare jos la imbinarea munților, dar acolo brađii devin și mai deși, un adevêrat cuib ascuns.

— Stîna-de-vale! — esclamá colegii noștri de călătorie.

Și 'n adevêr étă zărím printre brađi o casă. Așá dară am sosit. Áncă nu. Mai avem o fugă bună. O cale serpentină ne duce jos la vale. Ne coborim la 1063 metri. In urmă étă-ne 'n Stîna-de-vale.

Prima surprindere este acea, că valea e largă. A doua, că sînt in ea vr'ó douedeci de case. Și a treia, că óșpeții allători aici ne sînt mai toți cunoscuți.

Ne aședăm in una din căsuliile de brad și fuga la pădure!

Intêiu ne ducem la »isvorul minunilor.« Acesta e cel mai frumos. De-acolo isvoreșce Ieduțul, care apoi devenit Iadul, se vêrsă la Bratca in Crișul-repede. Trebuie să ne urcăm nițel, isvorul se allă la 1135 metri. Dar ce isvor! Apa e de 4 graduri. Abia poți ținé mîna in ea. Și totuș se allă curagiosi cari se scaldă 'n ea. Poporul peregrinéză aici din locuri depărtate, căci atribue acestui isvor putere făcătoare de minuni.

Celalalt isvor rece este in altă parte. Se numeșce »Isvorul călugărului.« Ese din loc mai nalt, dela 1190 metri. O preumblare pân' acolo e partia cea mai frumoasă.

Êr in vale áncă e un isvor. Aceste trei sînt principalele isvóre la Stîna-de-vale.

Viéta p'aiđi este cât se póte de plăcută. Apa escelentă, aerul minunat te fac să uiți neajunsurile bucătăriei și ale serviciului.

Stîna-de-vale este numai la inceputul esistenței sale. Ea nu se póte áncă numi »bae«, ci numai un loc de distracțiune și de cură climatică pentru ómeni sánetoși.

Pr. SS. părintele episcop Mihai Pavel are meritul fundării acestui eremitagiu, in dominiul seu episcopesc. Dênsul a clădit tóte casele căte se allă aici, cele doué tușuri reci, precum și scaldă caldă, ba a infiintat și o capelă frumoșică, clădeșce și acum, și astfel Stîna-de-vale are să inainteze din an in an.

Intr'aceea noi petrecem timpul bine. Sîntem vr'ó 50—60. Facem escursiuni la Vêrful Poenii (1627 metri,) la Dealul-mare (1444 metri) séu la Muncii (1414 metri.) Séu intreprindem partii mai mici, cîntăm și ne veselim.

D.

B o n b ó n e.

Dialog, după întórcerea dela băi:

— Me mai întrebi decă apa érá caldă? Érá atát de caldă, scumpul meu, incát am lăsat să cadă in ea un chibrit... și chibritul s'a aprins.

Esamen de chirurg.

Esaminatorul:

— Presupune că ai umêrul rupt, ți se taie brațul și ți se legă; in urmă ce se întêmplă?

Elevul, cu aerul cel mai simplu:

— Sînt invins!

Un óre cine đicea dnei Malibran, celebra cîntăreță:

— Plăcerea este fiul iubirii.

— Da, respunse ea; dar un fiu care face să móră tatăl seu.

Intr'o prăvălie.

Stăpânul se adreséză cătră unul din baeții din prăvălie:

— Ți-a trebuit o oră pentru ca să mánânci, pe când noi am sfêrșit intr'o jumătate de oră.

— Asta nu me miră de loc; dv. erați trei, pe când eu eram unul singur.

Un burghes care lipsiá d'acasă de vr'ó lună, esaminéză la întórcere socotelile bucătăresei.

— Dar, đise el, imi faci o socotelă tot atát de mare ca cum n'aș fi fost in călătorie!

— Oh! dle, o persónă mai mult séu mai puțin...

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Documente istorice. A eșit de sub tipar la Bucureșci éráș un volum mare și frumos de documente istorice. Titlul este: »Documente privitoare la Istoria Românilor. Urmare la colecțiunea lui Eudoxiu de Hurmuzachi. Suplement I. Volumul III. Fașcióra I. 1709—1812. Documente culese din arhivele ministeriului afacerilor străine din Paris, de A. I. Odobescu. Publicate sub auspiciile ministeriului cultelor și instracțiunii publice și ale Academiei Române.«

Cercetări literare. Dl dr. Ar. Densușan, profesor la universitatea din Iași, a publicat éráș o lucrare de critică literară. Volumul pórtă titlul »Cercetări literare« și se ocupă de multe cestiuni interesante, cari de sigur vor produce éráș o discuțiune viuă.

Cugetări asupra creșterii omului. Acesta e titlul unei broșuri, al cărei autor este dl Traian Barzu și care a apărut la Caransebeș, retipărită din »Fóia Diecesană.« Scopul autorului a fost să ficeze modul creșterii și să arate căile ce conduc la țintă. Intențiunea acésta e tratată pe 52 de pagine. Prețul 40 cr.

Reviste. *Revista Literară*, din București, director Th. M. Stoenescu, nr. 4, conține: Prieten și dușman, poesie de Th. M. Stoenescu; Prolegomene Filosofice, de B. Florescu; Ce bine, poesie de A. P. Gorovei; Imn la sóre, poesie de G. Boteanu; Ancuța dintre Prunturi, nuvelă de dna Smara; Povestea de odată, poesie de Ana Ciupagea, Crapul și țiganul, anecdotă de Anna Ciupagea, Raporturile între public și poștă de Romulus N. Preda, Peste dunăre, dramă de Gr. Ventura, Metafisica amorului de Schopenhauer, Muma copilului, roman de Th. M. Stoenescu, Statutele Societății Revista Literară de Comitetul central. — *George Lazar*, revistă pentru educațiune și instrucțiune din Berlad, nr. 4, are următorul sumar: S. M. Haliță: Direcțiunile ce predomină în educațiune și instrucțiune în timpurile nóstre; Gh. Ghibănescu: Rusaliile séu Rulile; G. Onișoru: Influența munților asupra omului; Valmag: Doine și chiuituri din Banat; Buletin pedagogic și Bibliografie. — *Romaenische Revue*, redactată de dl dr. Corneliu Diaconovich în Reșița, conține ca literatură următoarele lucrări: Valea lui Pinte, poveste poporală română de S. Fl. Florian, tradusă de Alesandru Diaconovich. Floricica nu-meu! tradițiune poporală română în versuri, germanește de C. dela Tismana. Doue studii literare, unul asupra scrierii »Rumänen« de Bergner, altul asupra operei »Durch die Jahrhunderte« de Carmen Sylva. În sfêrșit doue recensii scurte, unul despre Psaltirea lui Dosoftei, altul despre cartea dlui Réthy »Az oláh nyelv és nemzet megalakulása.« În partea politică găsim un articol intitulat »La situațiunea Românilor din Ungaria« și o Revistă politică. — *O revistă franceză*. Dr. Assaky profesor la facultatea de medicină în București a întreprins cu ajutorul editorului frances Alcan, publicarea la Paris a unei reviste bilunare, care pórtă titlul de *Archives roumaines de médecine et de chirurgie*. Acésta revistă, al cărei prim numer a apărut, va apăre regulat la fiecare doue luni într'o broșură de vr'o cinci séu șese côle de tipariu și va cuprinde lucrările originale ale celor mai distinși medici români. Cu modul acesta, dr. Assaky speră să țină în curent lumea învățată străină cu lucrările medicilor români și să facă și pe România, intru cât privește medicina, să intre în curentul științific european. Primul numer e cât se póte de interesant; el cuprinde câteva lucrări și observațiuni originale ale dlor dri I. Felix, Manolescu, Babeșu, Hepites, Buicli și Assaky.

Diaristic. *Opiniunea*, este numele unui diar independent, care apare odată pe săptămână în Craiova. — *Biciul* se va numi un diar umoristic, care are să éșă la București. — *Sentinela*, diar politic, a început să iéșă la București.

Societatea istorică maghiară, care-și are reședința în Budapesta, ș-a ținut adunarea generală ambulantă în luna trecută în Deva, unde asemenea este o societate archeologică și istorică maghiară provincială, care pentru noi Români este interesantă, căci se ocupă în deosebi cu istoria relativă la Români. Societatea din Deva a scos la lumină o mulțime de documente istorice fórté prețioase; ne mirăm

că dintre Români nimene nu se află p'acolo, care să colecteze astfel de documente, prin cari s'ar poté face mari servicii istoriografiei. Revenind la adunarea ambulantă a Societății centrale din Budapesta, vom însemná, că cu acea ocaziune presidentul Antoniu Széchen a ținut un discours despre »Insemnătatea istoriei ardeline și a scrierii istoriei.« Apoi Desider Csányk ceti o lucrare despre comitatul Huniadóra și despre familia Huniașilor, despre care dice că a fost de origine albaneză. Ludovic Szadeczky ceti un studiu despre activitatea și politica voivodului Mihai Vitézul în Ardeal. Urmă un tractat despre unele peșteri din comitatul Huniadorei, altul despre fortificațiunile Dacilor. În sfêrșit Oscar Mailand ceti o lucrare intitulată »Arta poetică poporală la Români.« O pogramă cât se póte de interesantă pentru cei ce se ocupă cu istoria română.

Statistica diarelor din Ungaria. Ministrul de comunicațiune a dispus compunerea unei statistice a diarelor și scrierilor periodice ce au apărut în Ungaria în anul 1886. După acésta statistică, au apărut în Ungaria în acel an cu totul 739 diare și scrieri periodice — cu 33 mai mult ca în anul 1885. Dintre aceste 95 au fost de cuprins politic, 227 locale, 52 beletristice, 339 foi speciale și 26 foi umoristice. În limba maghiară au apărut 513, în cea germană 126, în cea croată 35, în cea sêrbescă 21, în cea română 18, în cea slovacă 10 etc., la poștă s'au espedat cu totul 52,894.320 esemplare. Dintre aceste au fost 33,712,166 maghiare și 698,685 române, cecelealte germane, croate, sêrbești, slovace etc.

Diarele din lume. Dintr'o statistică de eurënd publicată, resultă că în lumea tótă apar 35,000 de diare. În Europa, din aceste, apar 20,000; 5500, dintre care 800 zilnice, apar în Germania; 4,000, dintre cari 200 cvotidiane, în Anglia; 4,992, dintre cari 360 cvotidiane, în Franța. Apoi vin, după numer, Italia, Austria, Spania, Rusia, România, Elveția, Belgia, Olanda, Grecia, etc. 3000 de diare apar în Asia, 206 în Africa, 700 în Australia și 8 în Sandwich. Restul apare în Nordul și în Sudul Americii. Publicațiunile periodice din Londra produc anual 1 miliard 17 milioane de foi; cele din Paris 1 miliard 100 milioane de esemplare; cele din New-York, 516 milioane.

Un diurnist filosof. Societatea învățătorilor din Berlin a publicat un concurs pentru cea mai bună lucrare filosofică. Spre mirarea tuturor, premiul l'a obținut un diurnist dela tribunalul din Zombor, în Ungaria, cu numele Eugen Schmitt, care trebuie să copieze acolo câte opt ore pe di, ca să póta trăi. Schmitt e tiner încă, el a învățat singur acasă, căci din lipsa de mijloce nu ș-a putut face studii universitare.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Societatea pentru fond de teatru român. Adunarea din Oravița a societății are să fie numerosă. Comitetul de primire a început să lucreze cu diligență, să facă óspeșilor câteva zile plăcute. Aflăm că în o séră se va da și o represintațiune teatrală de cătră diletanți, ér în altă séră va fi bal. Pregătirile pentru ambele petreceri au început să se facă.

Regisorul Teatrului Național din Iași, Victor Boireaux Delmary, a încetat din viață după o suferință îndelungată, în nóptea despre 13|25 a trecutei, în etate de aprópe 77 ani. Mórtea sa, spune »Liberalul«, lasă adânci regrete printre artiștii nóștrii, cari aveau în persóna lui un amic, un sfătuitor în artă și un conducător al scenei, la desvoltarea căreia a contribuit mult prin cunoștințele întinse ce le posedă și gustul seu eminent artistic.

CE ENOU?

Șolri personale. Pentru primirea Maj. Sale se fac în Deva mari pregătiri; se adaptază »Magna Curia« și se îmbunătățesc stradele. — *Poetul Eminescu* a plecat la Viena, ca să-și caute de sănătate. — *Dl. I. Paul Smeu*, căpitan de cl. I, s'a primit erăș în activitate și s'a împărțit la statul-major. — *Dl. Negreanu*, locotenent de geniu în armata română, a fost admis ca membru onorar al Societății aeronautice din Franța, ca un specialist distins în cestiuile aerostaticii militare. — *Dl. Iosif Marin*, fost locotenent de artilerie austriac, a fost numit locotenent de artilerie în armata română. — *Dl. Gr. Cobălcescu*, profesor la universitatea din Iași, s'a reintors din excursiunea științifică ce a făcut cu mai mulți elevi în munții dela Vrancea. Neobositul profesor va face în curând o nouă excursiune în munții dela Râmnicu-Sărat. — *Dl. Ioan Popovici*, pân' acuma practicant de concept la direcțiunea finanțiară din Sibiiu, este numit concipient financiar cl. II la oficial pentru măsurarea competențelor în Brașov. — *Dl. dr. Negel*, profesor la facultatea de medicină din Iași, a plecat la Paris pentru a lucra în laboratorul dlui Pasteur, inventatorul mijlocului d'a combate turbarea.

Hymen. *Dl. Isaia Popa*, cunoscutul basist al Reuniunii române de cântări din Sibiiu, ales preot în Oena Sibiiului, s'a fidațat cu dșora Ana Roman, fiica dlui Danila Roman din Mezieș, lângă Beinș, nepoța de frate a Es. Sale mitropolitului Miron Roman și sora dnei Maria Cosma, presidenta reuniunii femelor române din Sibiiu. — *Dl. Vinčențiu Nicoră*, profesor în Fiume, s'a logodit cu dșora Maria Zăcarea, fiica căpitanului societății de navigațiune »Lloyd« din Fiume. — *Dl. Ioan Cionca*, profesor în București, în luna trecută ș-a serbat cununia cu dșora Aurelia Mișu, fiica preotului gr. or. Ioan Mișu din Sibiiu.

Asociațiunea transilvană. Adunarea generală a Asociațiunii în anul acesta ținându-se la Sibiiu în 16/28 august, comitetul de primire (president dr. I. Moga, secretar dr. R. Roșca) publică programa părților sociale. Astfel sâmbătă sêra în 15/27 august se va ține sêra de cunoștință cu musică, în grădina Hermann, în cas de plôie în pavilionul de acolo. Duminică sêra se va da concertul Reuniunii române de cântări din Sibiiu în pavilionul din grădina Hermann. Luni sêra va fi bal în sala din otelul »Impêratul Romanilor.« Marți se vor face excursiuni în diferite locuri din împrejurul Sibiiului. Ôșpeții au a se adresa pentru cvartire la dl advocat Ioan Popa, pentru banchet la care se invită și damele la dl dr. Octavian Russu și pentru excursiuni la dl Valeriu Bologna. — *Despărțimentul Alba-Iulia* va ține adunarea sa de est-an în comuna Meșeș la 7 august; director Ioan Pipos, actuar Rubin Pațita.

Școlile române din Brașov. A XXIII programă a gimnasiului public român de religiunea gr. or. și a celorlalte școle secundare și primare împreunate cu acesta din Brașov pe anul școlariu 1886/7, publicată de directorul Ștefan Iosif, este de următorul cuprins: 1. Însemnătatea contabilității de profesorul Arseniu Vlaicu. Din scirile școlastice estragem următoarele date: 1. Personalul didactic a constat: a) la gimnasiu din 12 profesori, b) la școla comercială și reală din 11 profesori. Numarul elevilor a fost peste tot 371; dintre acestia au studiat în gimnasiu 265; în școla reală 72; în școla comercială 34. După confesiune a fost: în gimnasiu: 243 gr. or., 19 gr. cat., 1 ev. lut. și 2 de legea mosaică; în școla reală: 63 gr. or., 5 gr. cat. și 5 de legea mosaică; în școla comercială: 31 gr. or., 1 ev. lut. și 2 de legea mosaică. Au fost promovați: în gimnasiu 170; în școla

reală 54 și în școla comercială 31. Instrucțiunea în școla poporală superiôră normală de 4 clase pentru copii și 4 clase pentru copile o a provêcut 10 invêțatori. Elevi au fost: a) în școla primară copii 278, în școla primară fetițe 198, b) în școla de repetițiune copii: 39, în școla de repetițiune fetițe 46.

Școlile din Blaș. Din »Programa« gimnasiului din Blaș aflăm, că acolo în anul școlar trecut s'au incris 416 studenți, dintre acestia au desertat 18, au murit doi și astfel la sfêrșitul anului au ramas 396. Dintre acestia, după naționalitate, sânt 392 români, 2 maghiari și 2 israeliți; după confesiune: 347 greco-catolici, 45 greco-orientali, 1 rom. cat., 1 ev. ref. și 2 mosaici. La esamenul de maturitate s'au insinuat 26, dintre acestia s'au relegat la esamen peste 3 luni 4, la esamen peste un an 1, ceialți au eșit maturi. La institutul preparandial s'au inscriși 61, dintre cari 7 au desertat. La școla normală s'au inscriși 159, în școla de fetițe 47. Inscirierile pentru anul școlar viitor se încep la 29, 30 și 31 august.

Gimnasiul din Beinș. Am primit raportul despre gimnasiul gr. c. din Beinș pe anul școlar trecut. Din acesta vedem, că anul trecut la gimnasiu au funcționat 13 profesori și 4 cateheți. Numerul școlarilor inscriși a fost 241, dintre acestia au murit 3, s'au depărtat 20. După naționalitate au fost 190 români, 21 unguri, 7 israeliți; după confesiune 74 gr. c., 116 gr. or., 17 rom. cat., 4 ev. ref., 7 israeliți. La esamenul de maturitate s'au insinuat 26, dintre acestia s'au relegat 3, s'au vertras 2, la esamenul scripturistici s'au respins 6; la verbal 15 au eșit maturi. Stipendii au căpêtat 10 enși, cu toți suma de 465 fl., din fundațiunea fericitului episcop Samuil Vulcan au primit 54 tineri gimnasiali și 7 dela școlele capitale, câte 50 cr. pe sêptemână, cu totul 1159 fl.; din fundațiunea Zsigiana 8 tineri, câte 30 cr. pe sêptemână, cu totul 69 fl. 60 cr. Societatea de lectură Samuil Vulcan a ținut 19 ședințe. Inscirierile pentru anul viitor se vor face la 29, 30 și 31 august n.

Adunare invêțătorască. Reuniunea invêțătorilor români gr. or. din districtul Brașov va ține adunarea sa generală în zilele de 5, 6 și 7 septembrie n. în Brașov. În fiecare zi se vor ține câte doue ședințe. Presidentul reuniunii e dl St. Iosif, secretar dl I. Dariu.

Dela băi. La *Simia* din inițiativa dlui Dimitrie Ghica au început să se facă studiile necesare pentru construirea unei șosele pe care să se pôtă cineva urcă cu trăsura până la Vêrful cu dor. — *La Tușnad* sânt puțini români; sesonul e frumos, dar ôșpeți nu sânt mulți. — *La Borsec* apa escelentă a atras pe mulți, cari petrec bine timpul; ôșpeți noi se tot așteptă. — *La Sân-George* și acuma sânt mulți; majoritatea ôșpeților se compune din români.

La postă și telegraf au mai fost numiți oficiali de postă și telegraf cl. X dnii: Ioan Lobonț, Alesandru Popovici, Alesandru Raț, Iuliu Fodor, Alesandru Nichifor, Samuil Cosma, Mihail Lobonț; er oficiali de postă și telegraf cl. XI dnii: George Chendra, Elie Petco, Ioan Preșa; s'au mai pensionat dnii: Teodor Mența oficial de postă, — Mihail Nedici, Ioan Jarcu, oficiali de telegraf, er George Malița oficial-adjunct de postă cl. I. a fost dimisionat din serviciu, prin escontentațiune.

Petrecere de veră. Tinerii academici români din Brașov vor arangia la 1/13 august o petrecere cu danș în sala otelului »Nr 1.« Venitul este destinat în folosul studenților săraci brașoveni.

Depretis, ministrul president al Italiei, a murit la 29 iulie în Stradella. Depretis Agostino s'a născut la 1811 în Stradella în Piemont. A fost advocat, la 1849 guvernor civil al provinciei Brescia, la 1861 pro-

dictator in Sicilia și la 1862 ministrul zidirilor publice; la 1866 deveni ministru de marină și mai târziu de finance. După restituirea lui Minghetti (martie 1876) fu Depretis însărcinat cu formarea unui nou cabinet, în a cărui frunte păși ca president. În 1878 veni la cârmă Cairoli și după un interval de vr'o câțiva ani er' ajuns Depretis în fruntea cabinetului italian, unde a stat până în momentul morții. Consiliul comunal din Roma a acordat 100,000 franci, pentru monumentul lui Depretis.

Porumbel-călători. Dela 7 trecut, se fac espediențe de *transmisiune de depesi*, prin mijlocul porumbelilor-călători, dela Verona la Roma, la Ancona, Bologna, Plesanta și Alexandria care sunt în depărtare de 415, 285, 109, 115 și 200 kilometri dela punctul de plecare. În fiecare dimineață la orele 9, cu puține minute de interval, se face esperința acestui important serviciu. Etă rezultatele obținute până acum: Porumbeii au sosit la Roma în 8 ore 33 minute, după ce au străbătut 49 kilometri pe ceas. La Ancona în 5 ore 12 min. după ce au străbătut 49 kilometri. La Bologna în 1 oră 40 minute după ce au parcurs 63 kilometri. La Plaisanta în 1 oră 35 minute după ce au străbătut 73 kilometri. La Alexandria în 4 ore 28 minute, după ce au străbătut 45 kilometri. În zilele 18 și 19 iuțela ținând cont de condițiunile amosferice, s'a menținut aproape egală.

Acul și spada. În favoarea veduvei și copiilor s'eraci a decedatului maestru de arme Guilet s'a aranjat în trecutele zile la Lyon o mare producțiune publică de asalt și de scrimă. Cu acest prilej veniseră chiar dela Paris mai mulți profesori și alte celebrități de scrimă la Lyon și biletele de intrare erau foarte căutate. Domnișora Blanche Dricot în etate de șeptespredece ani se împărăși la această producțiune și recoltă entusiaste aplause pentru eminenta sa abilitate prin care birui pe cei mai renumiți luptători. După terminarea reprezentării i se acordă întiul premiu. Ea fu invitată la banchetul maestrilor de arme. Ședând la mesă, i se prezintă o scrisoare, se grăbi s'o citescă și apoi cădu leșinată după scaun. Eră o scrisoare a mirelui ei, avocatul Mauchet, foarte scurtă, cuprindând numai următoarele cuvinte: »Adio! plec astă s'eră la Paris, ca să-mi caut o soție care să șcie a m'ani acul atât de bine ca d'ta spada.«

Clubul băcanilor. Este aproape un an de zile de când mai mulți băcani dela Londra hotărâră a formă un club: închiriară la City un local cu scop d'a petrece împreună și d'a discuta interesele profesiunii lor. La 30 iunie trecut a venit la Londra băcanul Clifton dela Cardiff și a fost introdus d'un amic la clubul băcanilor ca oșpe. Acest Clifton a avut nenorocirea a se îmbetă și a sparge o oglindă de preț, pentru care i se ceru o daspăgubire de trei-deci livre sterlingi: el înse refușă plata și strigă furios: cu ce drept au băcanii în localul lor oglinzi atât de prețioase? Pentru d'nsii oglinzi de ținichea sunt destul de bune. Președintele clubului i replică îndată: »Noi avem drept la cel mai mare lucru: în celelalte ciuburi s'adun cavalerii cari mai toți sunt incurcați cu datorii, noi din contră suntem aceia cărorora ei sunt datorii.« Logica președintelui fu necontestabilă și argumentul drept: d'acea Clifton fu silit să plătescă oglinda spartă.

Necrologe. Valeria Maximilian n. Soiu, consorta capelanului-invătător Ioan I. Maximilian din Stupini, a încetat din viață la 30 iulie n. în etate de 17 ani. — Alexandru Cioclan, president urbarial și comisar catastral pensionat, a murit la Blaș, în 29 iulie, în etate de 69 ani. — Paraschiva Macelariu n. Burbea,

soția dlui Ioan Macelariu din Apoldul de jos în Ardeal, a repausat la 20 iulie.

Șoiri sourte. S'a deschis pe s'ema ministerului instructiunii publice al României un credit extraordinar de 38,600 lei, pentru înființarea institutului patologic-anatomic pe lângă facultatea de medicină din București. — Vifor mare a fost la 30 l. tr. în unele părți ale comitatului Timiș și Caraș-Severin, făcând în acele părți pagube mari. — Kalkoff, renumitul publicist rus și cap al panslaviștilor, a murit la 1 august la moșia sa din Rusia.

Ghicitore de litere.

De Elera d' Orbonaș.

C	u	b	a
m	i	e	l
o	a	l	e
a	n	i	a

Terminul de deslegare e 25 august. Ca totdeauna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

Deslegarea ghicitorei de șac din nr. 24:

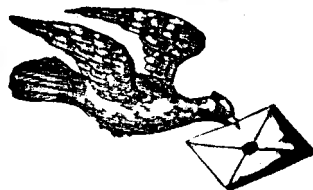
Să trăesc până când glasul ce-l aud șoptind în mine
Imi va spune cu cruțime: Poți muri, că-ci te-a uitat!
Oh! Și-atunci să-mi dau sullarea, înse numai lângă tine.
Să-mi cetesc sentința morții în doi ochi ce-am adorat!

Carol Scrob.

Deslegare bună primirăm dela d'omnele și domnișorele: Amalia Popescu, Iosefina Crișan, Paulina Oros, Maria Bratta și dela dl Sever Barbu.

Premiul l'a dobândit d'șora Amalia Popescu.

Poșta Redacțiunii.

Budeți. Se va publică.

Rugare. F'oaia noastră, în parte ci socială, dorind să fie o oglindă a vieții noastre sociale, rugăm pe toți cetitorii noștri cari iau parte la petreceri de v'eră, excursiuni și fac undeva băi, să binevoescă a ne trimite notițe despre mișcările sociale de pe acolo.

Călindarul șeptemânei.

D'ua șept.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 9.	Ev. dela Mateiu c. 14, gl. 8.	a învierii 9.
Duminea 26	Jerom. Ermolae	7 Ulrica
Luni 27	† Mart. Panteleimon	8 Chiriac
Marti 28	Ap. Prochor și Nican	9 Roman
Mercuri 29	Mart. Calinic	10 Laurentia
Joi 30	Ap. Sila și Silvan	11 Herman
Vineri 31	Eudochim	12 Clara
Sâmbătă 1	Mart. Macaveiu	13 Hildegard

Avis!

De oră-ce noi numai cu abonamente plătite regulat înainte putem să susținem foia, dela aceia, cari încă nu ni le-au trimis, am început să le încassăm cu ramburse poștale.

Aceia dară cari nu voesc să capete de aceste, binevoescă a-și achita abonamentul în cursul șeptemânei viitoare.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hügel în Oradea-mare.